

La seva mare es deia Rosa,
era dolça i afectuosa.
Son pare era un home sorrut,
seriós, sempre malhumorat.
El xicot tenia dotze anys
i del pare poques carícies.

Un dia la dona ensopega,
cau, un dolorós cop al cap
quasi li fa perdre el sentit,
de genolls, el pare l'abraça
i crida "Roseta, Roseta!".
Poc després ella torna en si,
i recupera el coneixement.
L'ensurt s'anava apaivagant.

Quan minvà el tremolor de cames
el noi anava desgranant
aquelles paraules secretes,
els noms nous per ell ignorats,
que deien "Roseta, Roseta".
Un lleguatge a ell prohibit?

O potser una parla amagada
a la presó de la tendresa.